

Война за освобождение на Македония.

лъдъ страшнитѣ боеве на Чаталджа, както знаятъ нашитѣ четци, стана примирие между българската и турската войска. Започнаха се прѣговори за миръ. Всички очаквахме, че такъвъ скоро ще се свърже. Но турцитѣ никакъ не бързаха. Тѣ не искаха да отстъпятъ Одринъ на българитѣ, не даваха островитѣ въ Бѣло море на гърцитѣ и ужъ за миръ приказватъ, а за война се готвятъ. Турцитѣ мислѣха да прѣкаратъ отъ Мала-Азия много войски, да ги въоръжатъ добръ, да ги нахранятъ и облѣкатъ, да ги насърдчатъ за бой и тогава да си опитатъ пакъ късметя. Изъ между офицеритѣ имъ имаше млади и буйни глави, които увѣряваха всички, че този пжтъ тѣ непрѣмѣнно ще надвиятъ.

Щомъ турцитѣ не се съгласиха да дадатъ Одринъ на българитѣ, разбра се, че войната пакъ ще се продължи. Двѣтѣ противни войски почнаха силно да се готвятъ. Този пжтъ се нареди българската войска така:

Втора армия около 100,000 души, подпомагана отъ 30,000 души сърби, обсаждаше града Одринъ.

Първа и трета армии около 150,000 души (7 дивизии) се намираше на Чаталджа;